

NYÍRFALIGET

Olaj, fa, 34,5x54 cm, jelezve jobbra lent: Mednyánszky

A „színek Ossziánja” - ahogy Pekár Gyula nevezte -, a magyar Corot, aki leheletszerű finomságú, ködös, párás, borongós képeivel sokszor lázba ejtette a művészvilágot, a legbizarrabb s egyben a legnagyobb skálájú lélek volt. Ha festett, mindenről megfeledkezett. Ilyenkor csak akkor vette észre, hogy hideg van, amikor már meggémberedett ujjai közül kiesett az ecset. Súlyos vesegyulladással is órákig álldogált vászna előtt és dolgozott, mert volt éppen egy gondolata, mely kikíváncozott belőle. Mert Mednyánszky mindig gondolatokat írt le ecsetjével. Gyakran megtörtént, hogy ebéd közben hirtelen felállt az asztaltól, s egy-két ecsetvonást tett egy munkában lévő képén.

Turchányi István: Az utolsó nagy bohém

Nyírfaerdő folyóval

HEGYI TÓ, 1890-es évek első fele

Olaj, vászon, 33x41,5 cm, jelezve jobbra lent: Mednyánszky

1897. NYÁR, INNSBRUCK

A tegnapi hegymászás közben természetesen a festésen is gondolkodtam. Látomásom támadt róla, hogy mit lehetne egy hegyi patakából csinálni.

A Zöldek fejlődése

A Zöldekben is hatnak gerjedelmek, csakúgy mint a Vörösekben, de más értelműek.

A Zöldekben is legmagasabb fokon él a hatalom és a tetszés vágya. Ellenben nem kívánnak erőszakoskodni. Sokkal tudatosabbak, azonban erejük nincsen.

A Vörösöknek az önmegismerés esik a legnehezebbre.

A Zöldekre nézve viszont az a legnehezebb, hogy önmegismerésüket tett kövesse, hogy ti. azt tegyék, ami kötelességük és azt hagyják, ami jól esik és tetszik nekik.

A Zöldekre nézve tehát az szükséges, hogy erősítsék és az önmegtartóztatásban, de kivált a cselekvésben gyakorolják magukat.

Mednyánszky László naplója

1
2

1. Tatra / Poprádi tó a századforduló körül
2. Tatra / Felkai tó, Sziléziai ház / Gránátfal

Mednyánszky

VEREKEDÉS UTÁN, 1896 körül

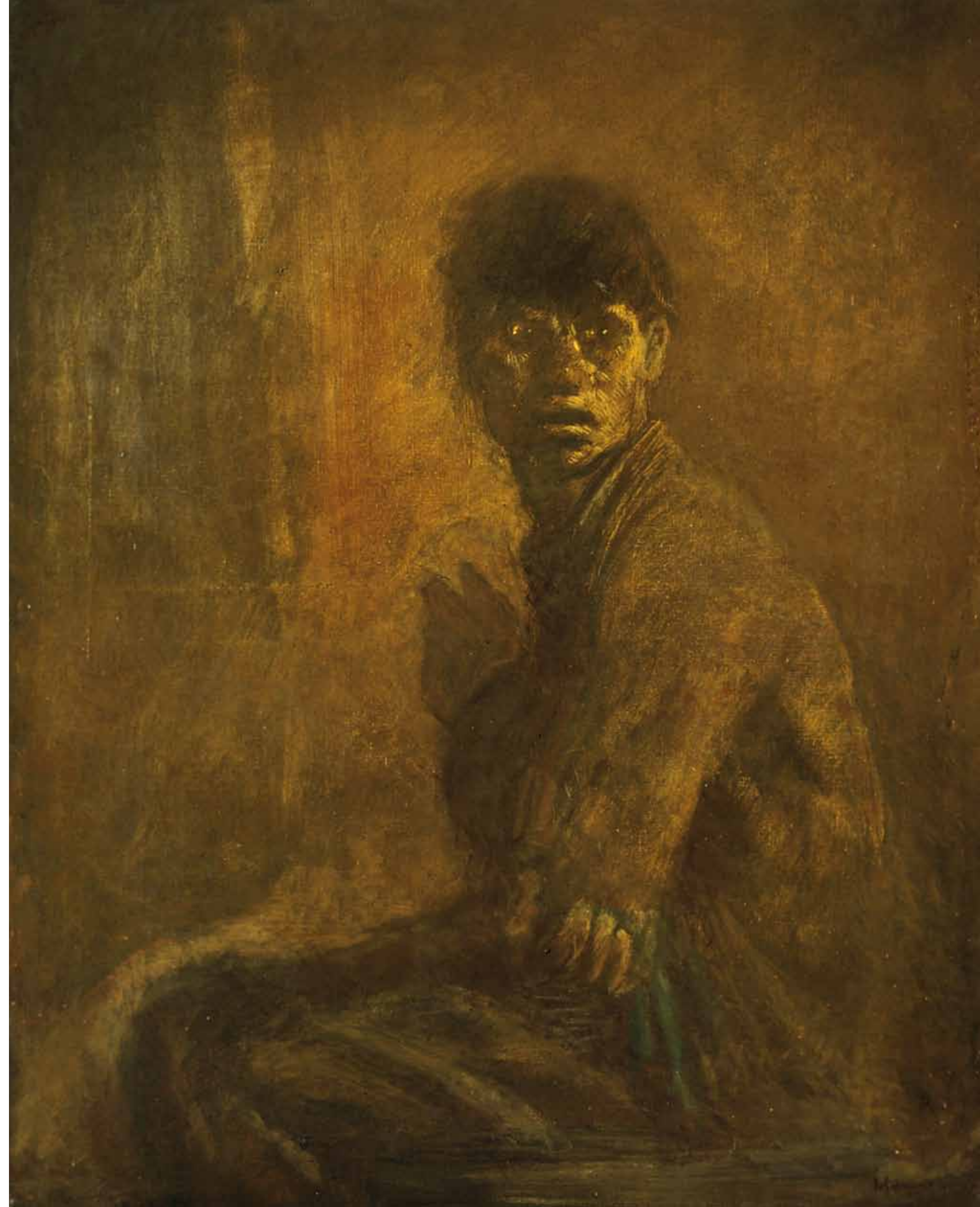
Olaj, vászon, 85x65 cm, jelezve jobbra lent: Mednyánszky

Tájképeinél is frappánsabb hatást keltettek itt a figurális dolgai, mintegy husz darab kép, melyeken a külvárosok csavargóit mutatja a csudálkozva borzongó publikumnak, az erődítmények elzúllt alakjait, a párisi „voyou”-t és társát, a kiből él, az utca asszonyát, ezeket a szerencsétleneket, kiknek a nyomor, a bűn (nem mindig a saját bűnük) s a perverzitás (nem mindig a saját perverzitásuk) nyomott kést a kezükbe. Elősorolom néhány képének a tárgyát: – esik, hideg van és sár, két sápadt alak állott meg a kávéház kivilágított ablaka előtt, odabent meleg van, enni adnak, nekik pedig kékül az ajkuk, gyulladtak a szempilláik s látszik rajtuk, hogy a kést szorongatják a zsebükben; – egy-egy pohár abszint mellett ül az elkeseredett ember, ki hasztalan járt munka után s holnap vagy legkésőbb holnapután kénytelen lesz lopni; az ujságot olvassa társainak egy utcalámpa alatt egy öreg ember, s annyi szépet ígér a papiros, kenyeret is; – a hetibért fizetik, mennyi kéz nyul a garasok után, melyek ott csillognak a gyertya fényében és milyen gémberegett ujjak; – egy munkás lezuhant az állványról, meghalt, jól járt, viszik a gödörbe; – kigyulladt a zsufolt ház, ugyan érdemes-e oltani ... legalább benn ég a piszok s tán a nyomoruság Horlája is ott ég ... de azért csak hordják a sajtárokban a vizet, arcukon nincs kétségbeesés, inkább csodálkozás, hogy még akadt nyomoruság olyan, melyet ők nem próbáltak; Alfonz, a pelyhetlen állu siheder egy utcasarkon szedi el a pénzt a szeretőjétől, melyet az úgy keresett, a hogy már mondtuk; egy öreg, nagyon öreg asszony, csupa ránc az arca, megannyi régi sirja egy-egy szenvedésnek, melyeket az élet sáncolt, látszik a szeme alatt, hogy hányszor temetett: a fiát, a ki csavargó volt, az urát, a ki verte, míg végre most hát itt maradt egyedül, minek? ...

Malonyay Dezső: Két magyar művész

Csendőrök egy bűnözővel

SZAKÁLLAS ÖREG FÉRFI

Olaj, vászon, 80,5x64,5 cm, jelezve jobbra középen: Mednyánszky

A lélek-reveláció talán még fokozottabb erőben nyilatkozik meg tanulmányfejein, amelyeknél az érzés indulatki-fejezésben tör ki, mint a kiabáló oláhfiun, ahol a széles és egyszerű formafelfogás erejében az emberábrázolás monumentális, vagy a fehérszakállas öreg férfifejen, melyen a formák gazdag ágaboga, mind hihetetlen odaadással kikeresve, a kis pupok és lyukak, a reliefszerűség hangsúlyozása, a fény bujkálása az árnyékokban, önkénytelenül azt a nevet hozzák ajkunkra, melyet a francia kritikus is kiejtett: Rembrandt-ét, aki öregkori önarcképében valami ehhez hasonló színragyogást adott, de nála a színek égnek, vibrálnak, mozognak, míg Mednyánszky a rokonhatást, amint az öregember fején történelmet beszélnek el a ráncok, más eszközökkel, a pasztozus, szinte mintázottnak ható színfelrakással hozza ki. Mednyánszky művészetének ezt az oldalát életében csak Wolfner méltányolta. Az élet negatív oldalát nem szeretik látni az emberek, menekülnek tőle, mintha ezáltal nemlétezővé tehetnék.

Rabbi

Dr. Lázár Béla: Egy magyar gyűjtemény

A VASKAPUNÁL

Olaj, vászon, 110x176 cm,
jelezve jobbra lent: Goldberger Róbertnek
igaz hívő és szerető egy barátja Mednyánszky

Szürke, kopott kabátjára ráveti a festékes málhát, Lotot vesz a kezébe s nekivág az erdőnek. Beveszi magát a Kárpátok szakadécai közé, szénégető-kunyhóban alszik és természetesen nem étkezik grand-hotelben. Nyilván látott már elég pincért s ezek nem érdeklik. Ellenben ha fölkel a nap a fekete hegyek mögött s megcsillan a hegygerinc ezer opálszine, ha völgyek fenyveseiből hosszú menyasszonyi fátyol gyanánt kanyarog a köd, foszladozva, szertemállva, fantasztikus alakokat öltve, mesét mondva, szeszélyes és sokatmondó paciencet játszva, akkor ennek a fantasztikus és oly igaz geológiai színjátéknak minden változó jelenetét magába iszsa, leszűri a lelkében. Költő lelke az, amely minden benyomást a maga kristályán át új formákra, új színekre törve új képletekké állít össze, amelyek, mihelyt vászonra veti őket, olyan dús, zamatos világot adják nekünk a föld, a levegő, a tűz, a víz nagyszerű játékainak, bujósdiójának, küzdelmének, amilyenre nem tanított meg minket más művész. Ez a világ egészen az övé. Ez Mednyánszky világa.

Lyka Károly: Mednyánszky

1 | 2

1. Vaskapu
2. Kazán szoros (Vaskapu)

ZÚGÓ PATAK

Olaj, vászon, 80x100 cm, jelezve jobbra lent: Mednyánszky

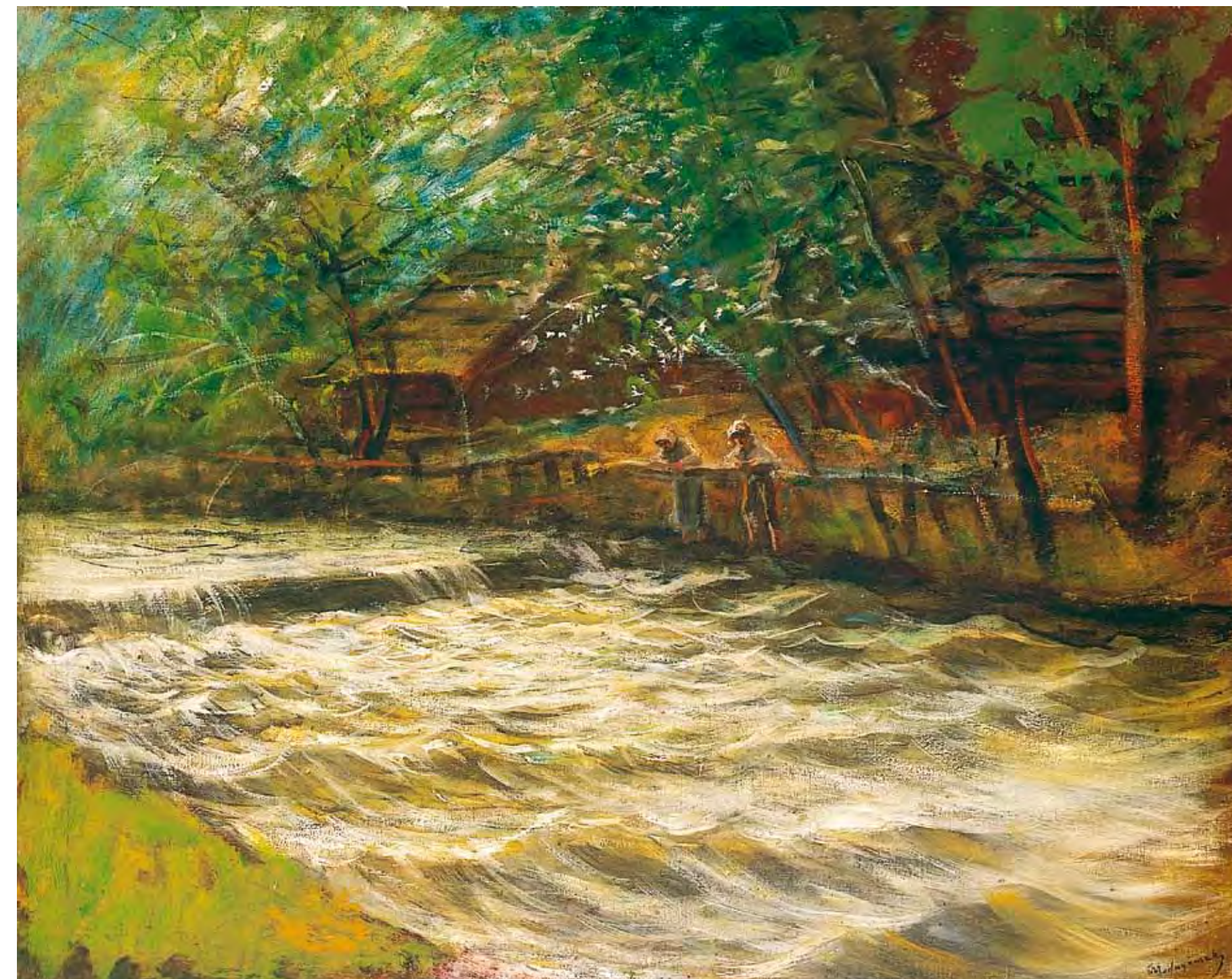

1911. JÚLIUS 23., VASÁRNAP DÉLUTÁN 2 1/2 ÓRA,
BÉCS, MALLARDGASSE

Főcéloom a mozgó víz, ennek tanulmányozása által egyébként is megint közelebb jutok a természethez és új tartalmat kapnak képeim. A mozgó víz, amellyel foglalkozom, 6-7 év óta, most már nem lesz előttem megfejthetetlen valami. Ismét tapasztaltam, hogy kitartással néha olyat is el lehet érni, ami eleinte lehetetlennek látszik. Persze nem haladok azon az úton, amelyen Pepi szeretné, hogy haladjak, de úgy hiszem, az én utam hamarabb vezet célhoz. Három új szituáción dolgozom, amelyeknek célhoz kell vezetniök. Kedden megkezdem még két ilyen szituációt hóval, folyóvízzel, azután egyet nagyban csinállok, talán jövő héten már legalább

az egyikkel célt érhetek. Pauszpapírt is kell venni. A mozgó vizet meglehetősen nagyban kell kidolgozni, úgy gondolom, az illúzió teljes lesz. A pauszpapír segítségével egy pár milliméterrel tovább ismét rárajzolom a formákat a vászonra, úgy hogy mindegyiknek dupla rajza lesz. Ezen metszetek élénkséget fognak adni, úgy hogy a szem a kettőt úgyszólván egymás felett elvonulva lássa. Okvetlenül szükséges, hogy természet után több pontos patakrajzot készítssek.

Mednyánszky László naplója

1
2

1. Tatra / Barlangliget Zúgóforrás
2. Patakparton, 1920

TÁTRAI VÍZESÉS

Olaj, vászon, 80x101 cm, jelezve jobbra lent: töredékes szignó

1897. NYÁR, INNSBRUCK

A tegnapi hegymászás közben természetesen a festésen is gondolkodtam. Látomásom támadt róla, hogy mit lehetne egy hegyi patakából csinálni.

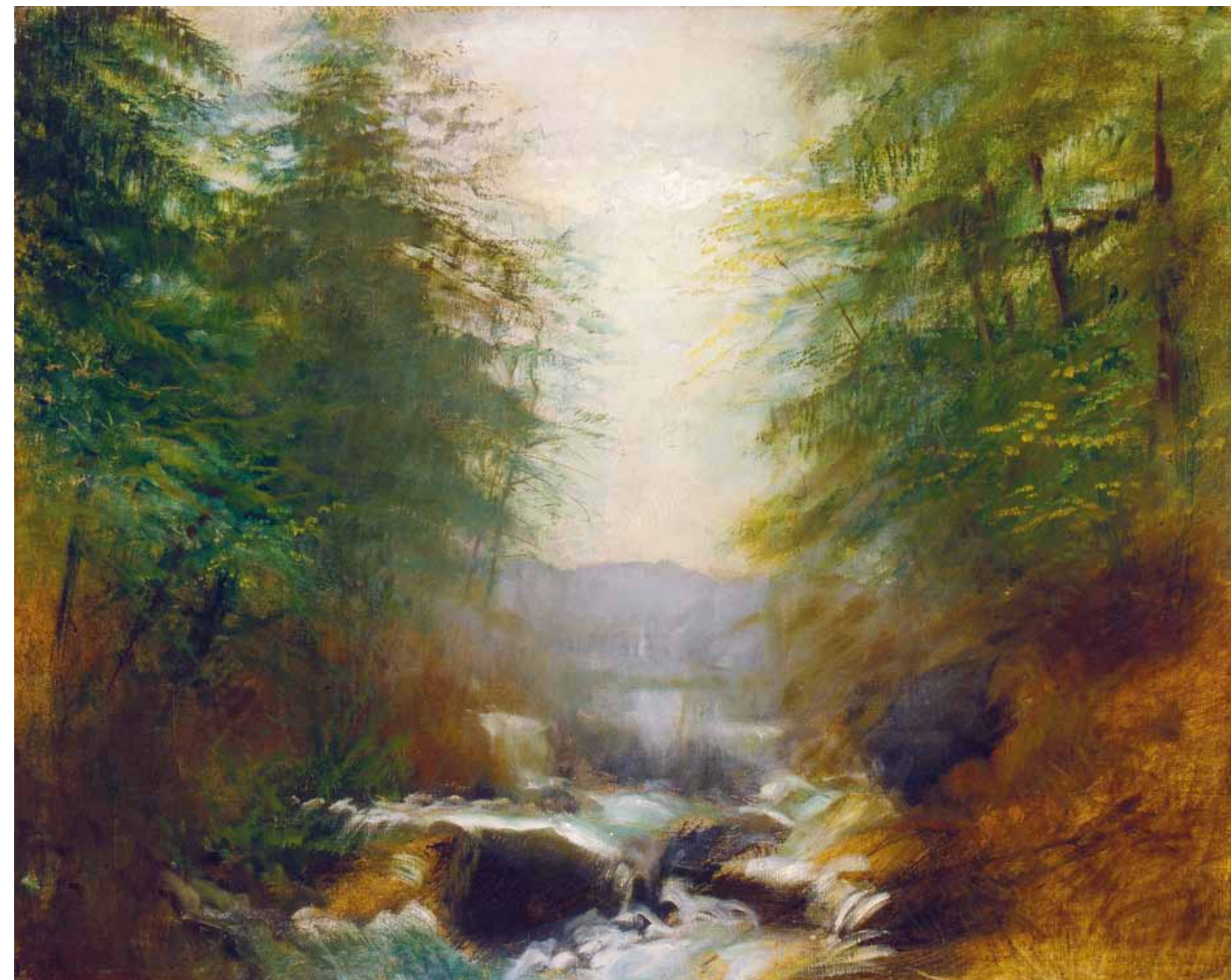
Kis erdei vízesés, fehérrel fehérben festve, elől zöld, áttetsző víz. Mohos sziklák. Zöld ágak, amelyek áthajolnak a vizen és meg vannak világítva. A tónusok és színek árnyalati tagozása és olvatagsága tökéletes kellene, hogy legyen, anélkül, hogy színnyomszerű hatásuk volna.

Mednyánszky László naplója

1
2 3

1. Tátra / Tüzelő kő a kistarpataki völgyben, hegymászókkal
2. Tátrai kirándulás, Szlovákia
3. Tátra / Nagytarpataki vízesés

TAVASZI ESŐ UTÁN

Olaj, vászon, 165x231 cm, jelezve jobbra lent: Mednyánszky

1898. FEBRUÁR 11. SZOMBAT, BUDAPEST

A színek akkor egészségesek, ha tartózkodók és akkor egészségtelenek, ha komplementerek során mozognak. Minél kevesebb szín van egymás mellett és minél közelebb állanak a feketéhez és a fehérhez, annál egészségesebb a hatásuk. Annál szilárdabbak a tárgyak, annál átlátszatlabb és plasztikusabb a megjelenésük.

Tavasz: fekete-fehér kevés színkeverékkel.

Nyár: több szín, hideg skála.

Ősz: még több szín, a meleg skála is szerepel.

Tél: fehér-fekete.

Rezurekció: fehér-fekete kevés színnel. Az ifjúkorban szimpátia az egyszerű skála és inkább a hideg, mint a meleg iránt. Később a telt skála a maga melankóliájával.

Az oszlásban van a legnagyobb színpompa. A serdülés tónusban mély, de színben szegény. A korai serdülés színben hideg.

Csak a tavasz és a nyár lehet drámai. Az öregség tárgyilagos és lírai.

Tavasszal a szagok zamatosak, gyakran fanyarok, de nincs bennük semmi édeskészség és semmi savanyúság.

A nyár szagai érdesek, mindig lágyak, narkótikusak.

Az ős szagai lágyak, erjedők és erjedést provokálók. Disszonánsak, hervadtak.

A tél teljesen szagtalan.

Mednyánszky László naplója

1
2

1. Tátra / Középorom a nagytarpataki völgy felől, hegymászókkal
2. Színtanulmány - Mednyánszky László vázlatfüzetéből

OLVADÁS

Olaj, vászon, 130x200 cm, jelezve jobbra lent: Mednyánszky

1913. BÉCS, APRIL 23.

Édes Öregem!

Én úgyszólván az időn kívül élek. Sikerült egészen belemerülnöm – saját világomba – és munkámba. Sikerült elfeledni hogy van szó valami kiállításról és valami határidőről, így már most jobban és gyorsabban keletkeznek a képek.

Egészen átengedem magamat annak a valaminek a mi egész erőmet képezi de korlátozást nem tűr.

Kár hogy nem sikerült jóval előbb magamat ezen boldog állapotba beleszuggeralni ma már talán készek volnánk.

Olyan intensive talán még soha nem éltem mint most, alig bírom jegyezni mind ezt ami van.

Erősen el vagyok határozva hogy kinem hagyom magamat zökkenteni álmomból akár mi is történjék velem – és körületem.

Négy napot töltöttem Beczkón megáradt a Vág vize, szép dolgokat láttam.

Most ismét két napra ki megyek valahová.

Azután ha visszajövök lesz csak fogalmam hogy mit csináltam hat hét alatt ezt majd megírom neked.

Mednyánszky László levélfogalmazványa Wolfner Józsefhez

1913. Bécs April 23.
Édes Öregem!
Nagyon megörültem levelednek és sárgányáinak.
Köszönöm a gyors megismerkedést. Úgyon teni maradtam hogy utolsó együtt keltem te áto ma reggel hat hét múlt.
Én úgyjólvan az időn kívül élek.
Sikerült egészen belemerülnöm saját világomba és munkámba. Sikerült elfeledni hogy van szó valami kiállításról és valami határidőről, így már most jobban és gyorsabban keletkeznek a képek.
Egészen átengedem magamat annak a valaminek a mi egész erőmet képezi de korlátozást nem tűr.
Kár hogy nem sikerült jóval előbb magamat ezen boldog állapotba beleszuggeralni ma már talán készek volnánk.
Olyan intensive talán még soha nem éltem mint most, alig bírom jegyezni mind ezt ami van.
Erősen el vagyok határozva hogy kinem hagyom magamat zökkenteni álmomból akár mi is történjék velem – és körületem.
Négy napot töltöttem Beczkón megáradt a Vág vize, szép dolgokat láttam.
Most ismét két napra ki megyek valahová.
Azután ha visszajövök lesz csak fogalmam hogy mit csináltam hat hét alatt ezt majd megírom neked.

HÓOLVADÁS, 1908-1912

Olaj, vászon, 50,5x69 cm, jelezve jobbra lent: Mednyánszky

1912. BÉCS NOV. 23.

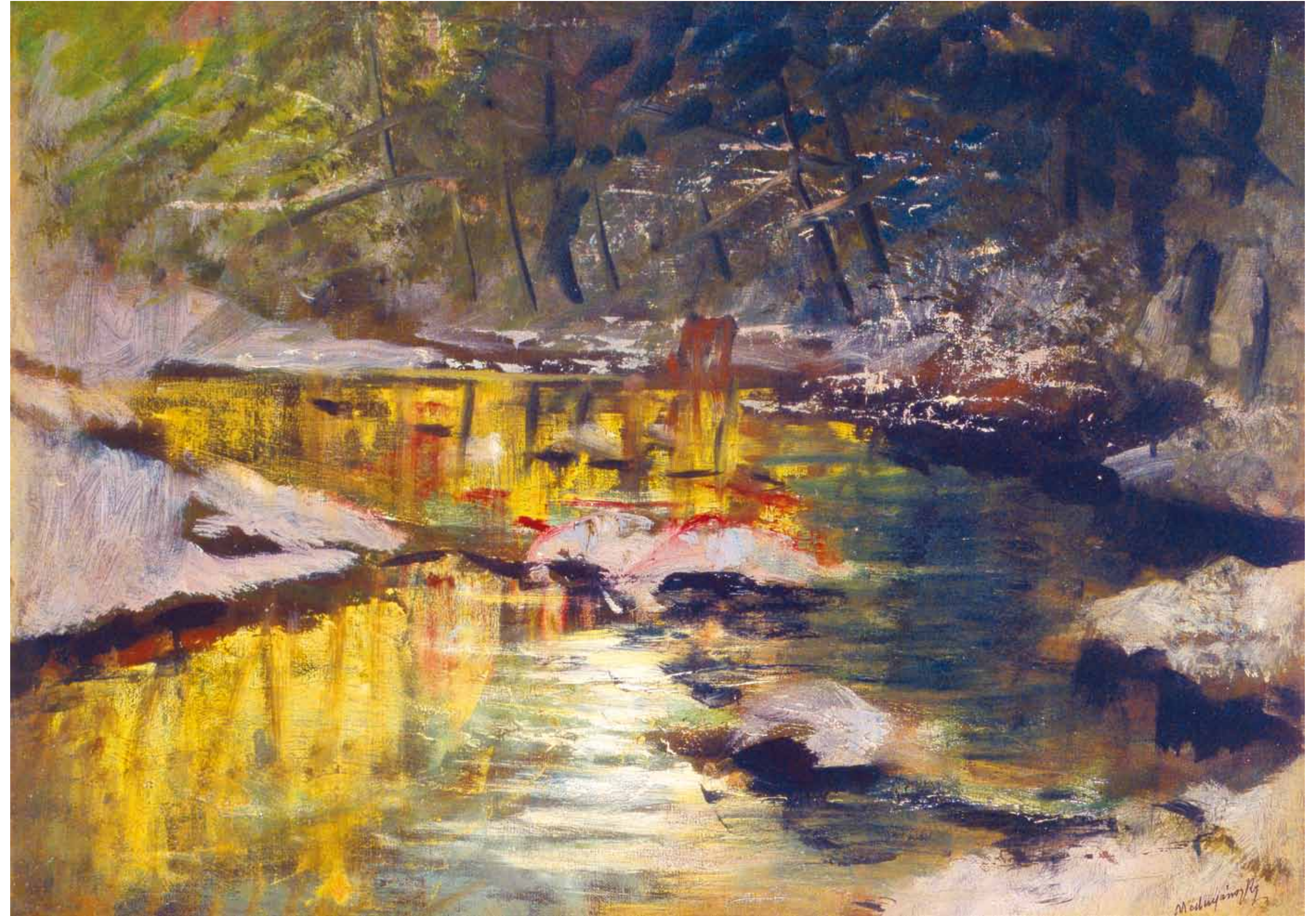
Beczkón nem találtam volna új motívumot, inkább elmegyek 1-2 napra Melk felé, fényképek után ítélve egész új terrein képződményeket találhatok ott.

Nem hiszed mennyire jót tesz egy igazán új motívumot látni, az utolsó években mindig csak Beckó és Pest között mozogtam ez határozottan hiba volt

Az idő eddig jó, nincs hideg és még fűteni nem is kellett.

Mednyánszky László levélfogalmazványa Wolfner Józsefhez

Kilátás a havas hegyoldalra

TÉLI VERŐFÉNY, 1900-as évek

Olaj, vászon, 55,5x68 cm, jelezve jobbra lent: Mednyánszky

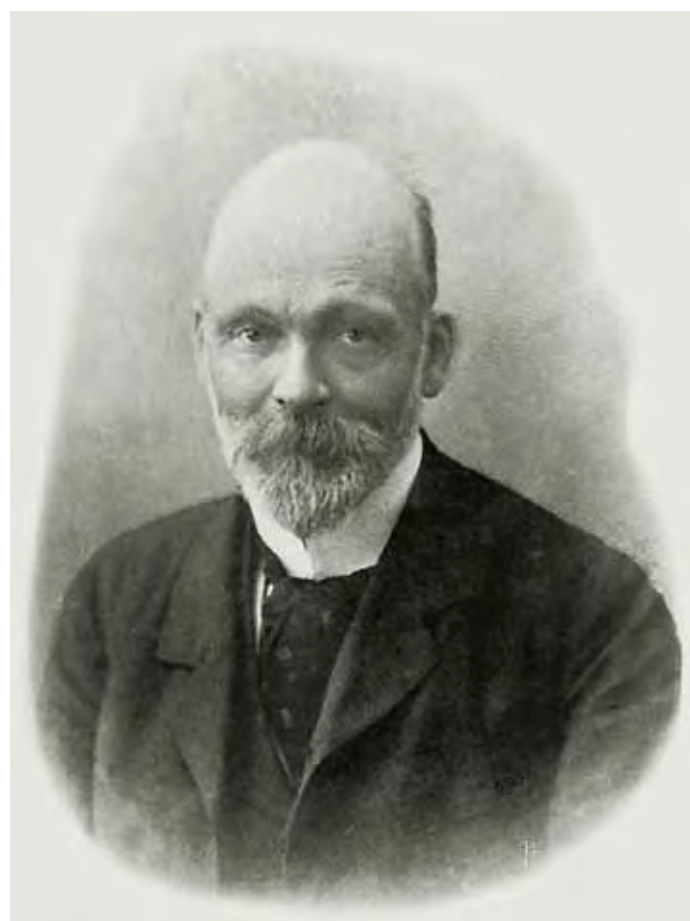
Bizonyos, hogy a művész dialektikus természete színesebbnek, érdekesebbnek találta a rosszat, mint a jót. Nevetve hagyta magát kiuzsoráztatni garasért vásárló „mügyűjtőktől”, csak azért, mert gyönyörködve élvezte együgyű furfangjukat és farizeus kenetességüket, melyet a művészet szeretetét mimelték, holott csak olcsó, pénzen a művész nagyértékű alkotásait akarták tőle kiragaszkodni, hiszen csak értéktárgyakat láttak a műalkotásokban. Szerette a paradox ellentéteket is: a jót gonosszá, a rosszat jóvá átgurni megvesztegető dialektikával s aztán kacagni, ha a médium lépre ment. Engem is meg akart „téríteni” egy éjszaka, mikor a Pannónia

szállodában vártuk haza Munkácsyt, aki aznap Báró Bánffy Györgynéhez volt hivatalos és mi ketten elfilozofálgattuk a várakozás óráit. Buddhistává akart átképezni. S mikor én azt vettem érvelése ellen, hogy sokkal inkább akcióember vagyok, semhogy a köldökömet nézegessem egy életen át, mint a fakir, keressen magának más médiumot, Mednyánszky nevetve ütött hátba:

-O, te naiv lélek! Hiszen akinek hajlama van a kontemplatív életre, azt nem kell megtéríteni. Éppen azoknak van szükségük a buddhista filozófiára, akik elég naivak azt hinni, hogy a tett több, mint a gondolat.

Rózsa Miklós: Mednyánszky László

Mednyánszky László

KOCSMÁBAN ÜLŐ (KOCSMÁBAN), 1900-as évek második fele

Olaj, vászon, 162x129 cm, jelezve jobbra lent: Mednyánszky

MEDNYÁNSZKY LACI BÁCSI AZ ILONA KÁVÉHÁZBAN

„1913 telén úgyszólván naponta együtt voltam a diogenészi életű öreg bölccsel, Mednyánszky László báróval, a nagynevű festővel az Ilona Kávéházban.

Gyönyörű két birtokát a trencsényi Beczkót és a szepesi Nagyórt haszonélvezetre átadta nővérének, Mimi bárónőnek, Anarcsi Czóbel István volt huszárkapitánynak, a filozófusnak. A Singer és Wolfner cég évi 24.000 forintot fizetett ki a művésznek, tartott számára egy bécsi és egy pesti műtermet. Ezekbe a bölcs, (ki 1913-ban mindössze 57 éves volt, de nyolcvannak látszott) soha a lábát be nem tette. Hogy pénzét mire költötte: senki sem tudja. Sötét és titkos szenvedélyekről annál többet pletykált a fáma.

A pesti Fehér Hattyú szálloda egy kis emeleti szobájában lakott. Megjelenése csodálatos volt. Télidőn fehér vászonnadrágban járt, nadrágtartóját saját maga eszkábálta madzagból. Térden alul érő szürke „Ferenc Jóska” kabátja alatt egy sárgás nyári kabát szorongott, mindezt egy lehetetlen, felleghajtó tóga egészítette ki. Rendkívül szellemes, gúnyolódó kedvű, arisztokratikus humora volt. Anakreoni humor egy cinikus bölcs szellemével keverve. Gúnnyal, hallatlanul fölényesebb lenézéssel egy Kabelais, vagy Sroift nem gúnyolhatta halomra kortársait, mint ez a gazdag, különc szedte nyelve és szelleme töre hegyére a tehetségtelen és könyöklő „nagy” kortársakat, a tudatlan tudósokat, az elvtelen politikusokat, a szellemtelen és tehetségtelen írókat. Amit mondott, az igaz volt, ám a forma ahogyan mondta, gyilkos szatira volt.

Ha pénze volt, két kézzel szórta azt, mint egy gyermek. Unta a pénzt. Számtalanszor láttam, hogy amikor kávéját kifizette az öreg „Ádolf bácsinak”, a vén főpincérnek, belemarkolt feneketlen nadrágzsebébe. Markával kihúzott onnan egy darab krétát, néhány beszáradt festékes tubust, egy csomó bankót, egy nagy csomó ezüstpénzt, aranyakat is, papirosba csomagolt ceruzavéget és az öreg főpincérnek egy tízkoronás aranyat tolt oda. A pincér visszaadott a pénzből; az öregúr odatolta neki borraivalólul a többi. Huncutul nevetett azon, hogy Ádolf bácsi, egy öreg német, aki alig tudott magyarul, hogyan leste: mit kap borraivalólul.,,

Bevilaqua Borsody Béla: Mednyánszky Laci bácsi az Ilona kávéházban

ÁGYÚT HÚZÓ KATONÁK A HEGYEK KÖZÖTT, 1915 körül

Olaj, vászon, 80,5x100,5 cm, jelezve jobbra lent: Mednyánszky

1916. DECEMBER 6. (I.), BÉCS

Ma valamivel korábban keltem, mint rendszeren. Még sötét volt. Érdekes volt az utca, a meleg, nedves, esős éjszaka. A járókelők érdekesen megvilágítva. A fantázia rögtön kezdett dolgozni. Rögtön jól éreztem magamat, elememben voltam, keletkezett tíz vázlat, rögtön azután foglalkoztam az ígért képpel, melyiknek van kerete? A két járókonyhás képet nyélbe ütöttem. Azután a nagy ágyús tájnak (havasok) egét és részben középterét megfestettem. A szerb foglyokon is dolgoztam. Délután a három álló szerb katonába fogtam, belefáradtam és még nem tudtam maradandó eredményt elérni. De a mai nap minden tekintetben fordulópontot jelent.

Mednyánszky László naplója

SZERBIÁBAN, 1914

Olaj, vászon, 67,5x100 cm, jelezve jobbra lent: Mednyánszky 1914

1916. DECEMBER 2. SZOMBAT, BÉCS

November 30. Ma reggel 8-ra ígérkezett John ezredes hoz-
zám. Egy hetem volt készülődni. A három nagy kép nem lett
kész, csak félig, a kisebbek közül több elkészült. Két figurális
temperát kezdtem el, az egyik elkészült, mégpedig 29–30-ra
virradó éjjel. Ez éjjel le sem feküdtem, ez a tempera kép, hadi-
kép, elkészült és jó lett. Néhány kisebb kép és fej is tetszett.
30-án 8–10-ig maradt nálam, azután elmentem reggelizni.
Még csináltam két figurális vázlatot, mind a három sikerült.
December 1-én nagyban kezdtem meg a hármat
kenyér, a várakozó asszonyok
indóház este, felszálló katonák,
futó katonák a vonatban.

December 1-én, de különösen 2-án beláttam, hogy ezen
technika kitűnő kicsinyben, de nem alkalmas nagyobb mé-
retekre. A Brot-ot nagyban végzem, a felszálló katonákat ki-
sebbre csinálom vagy olajban. A harmadikat nagyban próbá-
lom bevégezni. A felszálló katonák helyébe a belgrádi szerb
foglyokat festem.

Mednyánszky László naplója

HADIFOGLYOK KARÁCSONYA, 1914-1918 között

Olaj, vászon, 80x100 cm, jelezve jobbra lent: Mednyánszky

Abban a műteremben bizony nem is igen lehetett volna vendégeket fogadni, elképzelhetetlen rendetlenség uralkodott ott. Bútorai egyáltalán nem voltak, csak egy dívány, amin aludt. A modellek címeit szénrel a falra jegyezte, egyetlen asztalán: ételmaradékok, szappan, borotva, festékes tubusok heverték tarka összevisszaságban, a sarokban pedig méteres magasságban fehérneműhalmaz. Mednyánszky elvből nem mosott. Mindig új fehérneműt vásárolt s a régit eldobta. A házmestere hordta el onnan az elhasznált darabokat. Ruhája mindig csak egy volt. Télen-nyáron valami szörnyű kukoricadrágban járt és kopott fekete kabátban, a kalapjáról pedig költeményeket lehetett volna írni. ... Szenvédeyesen rosszul öltözködött. Együtt voltunk a fronton is a sajtóhadiszálláson. Mindenki kétségbeesve nézte Mednyánszky fantasztikus egyenruháját, amelyhez hasonlót kitervezni is nehéz lett volna. A legkülönösebb az a több kilós kulcsosmó volt, amelyet spárgára akasztva a nyakán hordott. Nagy hírneve volt már akkor, senki nem merte figyelmeztetni, de egyszer Höhn tábornok, a sajtóhadiszállás parancsnoka mégis elvesztette türelmét és rászólt: „Kedves báró, valami kis figyelmet azért igazán maga is fordíthatna a ruházkodására.” Mednyánszky udvariasan meghajolt: – Ahogy parancsolja, tábornok úr. Holnapra minden rendben lesz. – Másnap jelentkezett a parancsnoknál. – Most tessék megnézni – szólt diadalmasan. A tábornok megnézte, előlről, hátulról, azután kétségbeesve kijelentette, hogy ő bizony

nem lát semmi változást. A báró éppen olyan rendetlen civil, mint tegnap volt. – Hát ez semmi? – kérdezte Mednyánszky a kulcsokra mutató, amelyek ezúttal nem spárgán, hanem egy szép sárga cipőmadzagon lógtak a nyakában. Höhn a körülötte állók hangos nevetése közben dühösen sarkon fordult, és szó nélkül faképnél hagyta. A féltett kincsek egykori műtermeinek kulcsai voltak, párizsi, római, londoni műtermeké, amelyek már régen nem voltak az övéi, de kulcsait szenvedélyesen magánál hordta. A háború után súlyos vesébaja támadt, megkértem hát, költözzön hozzám, mert így mégis könnyebben ápolhatom. A műterem melletti kis szobában lakott, ha kedve volt, dolgozott is néha, de természetesen nem nagyon ment így a munka. Legszívesebben elhevert a szobájában, amelyet tréfásan matrac-sírnak nevezett. Valóban az is volt. Ezerkilencszáztizenkilenc őszén, hatvankilenc esztendőskorában, háromnapos szenvedés után elhunyt. Öt korona készpénz és pár festmény volt minden vagyon. ami utána maradt. A képeket később kiszolgáltattam a hozzátartozóinak. Emlékeim két vázlatot rajzoltam róla halálos ágyán. Csak szegényes temetést rendezhettünk, nekem sem volt akkor pénzem, mindössze ketten kísértük ki utolsó útjára, egy budapesti barátja meg én...

Andai László: Hogyan halt meg szegényen, elhagyatva a bécsi matrac-sírnban Mednyánszky László, a világhírű magyar festő.

